

se bojo spet vsi vojskovodji francoske in angleške armade snidili z Omer-pašom v posvet prihodnjega vojskovanja. — Austrijska armada ne bo nek pred posedla Valahije in Moldave, dokler ne pride odgovor od cara rusovskega. — Ker se samo od morske strani zedinjene armade ne upajo napasti rusovskih bark v Sebastopolu, se Angleži in Francozi namerjajo v Krimo; huda bo na vsako vižo, ker luko Sebastopolsko krije nek 60.000 Rusov. — 21. p. m. so angleške barke napadle terdnjavo Bomarsund na naj večjem alandskem otoku; 7 ur je terpel strel z bombami, kateremu je odgovarjalo 80 rusovskih topov in dvoje baterij; ko je terdnjava z žitnicami vred goreti začela, so odrinile sovražne barke preč. Večidel zedinjenih bark je le še 15 morskih milj od Kronstadt-a, blizo otoka Seskaer. — Po „Terž. čas.“ se je 2. dan t. m. v Madridu punt vnel, kterege je pa armada zadušila; puntarjev je večidel padlo; cela španjska dežela je v stan vojske djana.

Hrepenenje mladega pesnika.

Ko se pričejala pomlad življenja
In zginila megla je spred oči,
Serce neznane mi hrepenenja
Gorelo je vse dni in vse noči;
Ko vidil travo polno sem rosice,
Ko čul sem pesmi loga in gorice:
Sladak nemir mi serce je objel;
Cvetlice pri studencih pomladanje
Sem v vence spletal in jih metal va-nje,
Nesrečno srečen, žalostno vesel!

Vzdigoval hrepeneč sem k zvezdam roko,
Izklicati jih želel iz nebá,
Za dné sem zgubljal v gaje se globoko,
Pohajal čez ravnine sem poljá:
Bogastva neznane sem iskaje
V tovarše imel le samotne kraje;
In ko sem truden vračal se domú
K očetovi premili majhni koči,
Očés zaperal sèn mi ni ponoči,
V željno serce mi vlival ni mirú.

Na novo svet pomlad je ogrevala,
Tisuč peres hitelo iz zemlje,
Nebeška luč prijetno je sijala,
Smejalo se u meni je serce;
Al to veselje mi oblak odžene,
Ki močil kmalo trate je zelene:
In rožica, ki je cvetela prej,
Je hladni rôsi nedrije zakrila,
Domú se je čbelica vernila,
Utihnili so prebivavei vėj.

Pa solnce kmalo spet oblak predere,
Vodeno luč izliva na zemljo,
Počasi mavro sedmobjno zbere,
Ter z gore jo razpenja na goro. —
Podoba ta me z vso močjo objame,
Brezimeno mi željo v persih vname,
Da serce le za njo mi hrepení.
Ko da bi mi peruti bile dane,
Tako hitim po sledu poti znane,
Za mavro, ki mi zmiraj delj beží.

In glej! polje se krasno mi razgerne,
Veselih sadov polno in drevés,
Pogled njegov obilo mi poverne
Solze, ki prej so lile iz očés:
Od vsih strani so krasno strune pele,
Vode studene so navdol šumele,
Hitele so igraje v raj cveteč:
Pripognem se in viri me hladijo,
Pred sladko pesmijo megle bežijo,
Objema persi pokoj mi hladeč.

Al čuj! duha mogočnega peruti
Nad mano zašume, spodijo mir,
Serce se zopet v ozkih mrežah čuti,
Ki plete mu obup jih in prepír.

„Od kod sem pripeljala te je zmota?
Brez ogrinjala tukaj se lepota
Le nevmerjočim kazat' sme očém!
Kreposti dane sercu ni zadosti,
V očéh ti ne plami dovolj svetlosti,
Poverni se in večno bodi nem!“

Tako mi reče ter mi hitro zgine,
Jaz stal sem, ko bi groma bil zadet,
Polje zbeží, veselo petje mine, —
In v nočno-tamnem gojzdu bil sem vjet!
Okó zastónj po stezi se ozira,
Zastónj za mavro v nebo se upira,
Ki sledú dražega ni več od nje.
Pregrinja s črnim krilom se višava,
Ker solnce prot večerni zemlji splava,
In mrak od deleč seda na gore.

Rešenja si, pokoja si iskati,
Pustiti strašni kraj sem želel plah;
Al trudne mi noge nečó bežati,
Ak ravno jih budí pred smertjo strah.
In ko zgubljen trepetal sem v goščavi,
Mladenčá me obraz molčé pozdravi,
Prijazno svojo desno mi podá,
Sabo veli mi na stezo gotovo.
Zbežé vse brezna pred nogo njegovo,
Užigljejo se zvezdice nebá.

Molčé sva kmalo pot končala,
Dosegla krilo sva domačih trat.
Vasica tiha je v sanjah ležala,
Prijetno dihal je ponočni hlad;
In hrib in les za nama se razsýje,
Ker lune se obraz nad njim odkrije
Ter vjasni verhe in verte goríc;
Tačas mladeneč citre 'z plašča vzame,
Ozre prijazno se smehlja na me,
Spregovorí nebeško-mirnih lic:

„Spoznane so goreče želje tvoje,
In tvojih pers zastónj ni bil plamen,
Kar želel si, prejmi iz roke moje!
Ko tajal bo ti serce žar ognjen,
Poprimi strune, vlivaj glase va-nje,
Veselje in britkost in svoje sanje
Brez skerbí zaupuj jim vsaki čas!
Oné ti bodo solz oči sušile,
Kozarce s tabo bodejo praznile,
Ljubezni tvoji posojale glas“.

Ko roka moja citer se dotakne,
Ž njih moč neznana v žile mi šumlja,
Moj duh v nebá prikazni se zamakne,
Serce sladkosti rajske trepetá.
Mladenču razvijo se perutnice,
Plamen obdaja mu telo in lice,
Sprede mene dviguje ga nad zemljo.
Podoba gine mi v višave jasne,
In majhna bolj in bolj, nazadnje vgasne,
Zapira se goreča pot za njo.

In kadar vidil strune sem pred sabo,
Skušaje precej sem jih poprijel,
Pa preokoren bil za njih sem rabo,
Da bi mi pele, nisem jih unel;
Al zavolj tega mi serce ne vpade,
Le z večim trudom vadam perste mlade,
Od mraka v mrak za strunami sedim.
Za petje tičev nimam več ušesa,
Za travnik pomladanji ne očesa,
Le v citre diham, da jih probudim.

Levstik.

Stan kursa na Dunaji 3. julia 1854.

Obligacije državnega dolga	5 ⁰ / ₁₀₀	85 ⁷ / ₈	fl.	Esterhaz. srečke po 40 fl.	82 ¹ / ₄ fl.
	4 ¹ / ₂ „	75 ³ / ₄ „	„	Windišgrac. „ „ 20 „	29 „
	4 „	68 ³ / ₄ „	„	Waldstein. „ „ 20 „	30 ¹ / ₄ „
	3 „	55 „	„	Keglevičeve „ „ 10 „	10 ¹ / ₄ „
	2 ¹ / ₂ „	42 „	„	Cesarski cekini.	5 fl. 59
Oblig. 5 ⁰ / ₁₀₀ od leta 1851 B	101		„	Napoleonador (20 frankov)	9 fl. 59
Oblig. zemljiš. odkupa 5 ⁰ / ₁₀₀	83		„	Suverendor	17 fl. 30
Zajemi od leta 1834	227		„	Pruski Fridrihsdor	10 fl. 45
„ „ 1839	126 ¹ / ₄ „		„	Nadavk (agio) srebra:	
„ „ 1854	90 ¹ / ₈₈ „		„	na 100 fl.	27 ¹ / ₄ fl.